

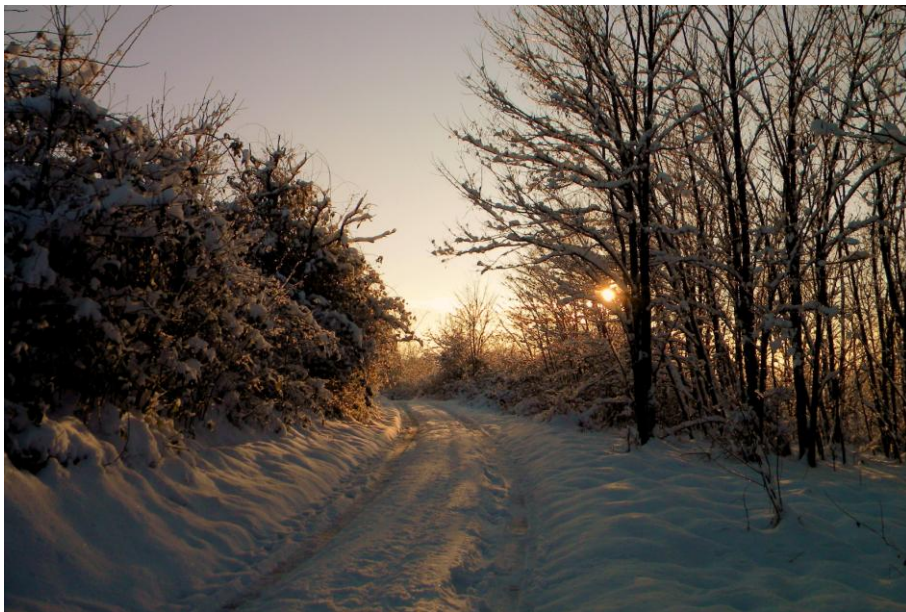
VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

Karácsony..

A Verslista ajándéka – 2016.

Fotó: Vehofsics Erzsébet

Arany János: Karácsonyi éjszakán

Lelkem pusztaságos éjjelén keresztül
Kétes ködvilággal egy sugárka rezdül.

Csillag- e vajon, mely, mint vezérszövetnek,
Üdvözítőt hirdet az emberiségnek?

Vagy csak földi hitvány pára, mely föllángol
S éji táncaikhoz rémeknek világol?

Akár csillag legyen, biztos éji lámpa,
Akár bujdosó lány - én megyek utána!

Mért féljek követni, ha lidérc is? hiszen
Akkor is jó helyre - a temetőbe viszen

Tamási Áron: Öreg fiú, December

Azokban a gyermeki esztendőkből, amikor a való világot már nemcsak megismertem, hanem kezdettem is abban magamnak rendet csinálni, azt gondoltam, hogy az esztendő egy öreg ember. Halhatatlan öreg ember, akinek van tizenkét fia. S a tizenkét fiú közül a legidősebb December.

Hát azóta már sok naptárba belenéztem, de a hónapokat most is úgy tekintem, mint az esztendő fiait. Természetesen a múlt idők alatt, s velem együtt, megnőttek ezek a fiúk is, sőt nem is fiú már December, hanem ember.

Bölcs ember.

Ha van is manapság bölcs ember, elegendő nincs. Pedig ilyen háborgó világban is, mint a mai, a sok is kevés volna ebből. Nem csoda hát, hogy oly türelmetlenül és jó reménységgel vártam Decembert az idén. Gondosan gyűjtöttem, és gyöngéden melengettem minden hírt, ami az érkezéséről szólott. De amikor megtudtam, hogy nem a hét első napján, hanem csak csütörtökön ér-

kezik, akkor egy kicsit elgondolkoztam. Nem lehetetlen, így tűnődtem magamban, hogy ez az öreg és bölcs December is megváltozott az idővel. Talán még novemberben tagja lett valami társaságnak, melynek az emberei csak csütörtökön léphetnek porondra. Vagy egészen új rendet akar: olyan rendet, melynek a szabályai szerint, a legaprólékosabb pontossággal, most már csütörtökön fog kezdődni a hét, a hónap, minden nagyobb esemény s talán a nagy világban a korszakos fordulat is!

De hát csak olyan volt ez a gondolatom, mint a röppenő madár.

Jött és elment.

Aztán ismét munkában és bizakodásban, vagyis a megszokott mederben múltak a napok; majd elkövetkezett a szerda is.

Vagyis November utolsó napja.

Nagy várakozásban és jó egészségben voltam, amikor reám szállott azon a napon az este. Így aztán könnyűszerrel tudtam gondoskodni arról, hogy kellemes meleg legyen a szobában, s más egyebet is, ami vendégnek csak jó lehet ilyen téli időben, azt is mind előkészítettem. Így vártam Decembert, aki

a szelek és a csillagok menetrendje szerint, éjfél után egy másodperccel meg is érkezett. Ahogy megpillantottam őt, bizony úgy tűnt nekem, mintha sápadt és törődött lett volna. S talán mogorva is egy kicsit. Hirtelen nem tudtam de nem is tudhattam, hogy mi az oka megviselt állapotának; valami betegség- e vajon, vagy váratlan csalódás, amit a mindenség útjain szerzett esetleg. No mindegy, gondoltam magamban, s oly kedvesen köszöntöttem és olyan örömmel, mintha rajta is csupa derűt és bizakodást láttam volna. Leül- tettem közel a kályhához, s ami jó falat és üdítő ital volt a házamnál, azt mind odahordtam neki. Jónéven is vette ezt a figyelmet, mert a vonásai ha- marosan és láthatólag enyhülni kezdtek, s a szemében a fény is nemsokára rokon lett a csillagok fényével.

- Miképpen szólíthatom? - kérdeztem tőle.

Meglepődve nézett reám December, mintha nem értette volna az én nyájas és tiszteletadó kérdésemet; vagy még inkább, mintha tudatlanságot gyaní- tott volna szavam mögött.

- December vagyok! - mondta.

- Ó, azt én tudom - feleltem neki - , hiszen nem most találkozunk először. Sőt a tavaly is, pontosan ebben az órában, volt egymáshoz szerencsénk, de mi több, még harmincegy felejthetetlen napot is töltöttünk akkor együtt. Azóta ugyan sok minden történt a földön, s bizony itt nálunk is, de kedves és huzamos együttlétünket nem felejtettem el.

- Én is emlékszem - mondta December. Sőt tudok egyebet is, úgyszólván mindent tudok, mert azóta találkoztam már mind a tizenegy öcsémrel, s azok apróra elbeszéltek nekem mindent. Csak éppen egyet nem tudok. Nevezetesen azt, hogy az én megszólításom dolgában miért volt bizonytalanságban az imént?

No, gondoltam magamban, erre nem lesz könnyű a válasz. Mit tegyek, hogy szíves házigazdának és példás embernek egyaránt jó legyek? Soroljam el mindazt, aminek bokros szele felröppentette számról ama tapintatos kérdést? Kérdezzem meg, példának okáért, hogy egy esztendő leforgása alatt nem változott- e meg, esetleg gyökeresen? Érdeklődjem aziránt, hogy hideg helyett vajon nem meleggel foglalkozik- e? Vagy kérdezzem meg talán, hogy

ők, tizenkét testvérek, maguk között is, nem szólítják- e időszak- társnak egymást?

Hát nem magyarázkodtam, hanem bízva érett eszében, mely félszavakból is ért, egyszerű módon megkérdeztem:

- Szólíthatom- e úrnak, December úrnak?

S jól tettem, hogy kacskaringó nélkül szóltam, mert December nevetni kezdett; majd bölcs derűvel mondta nekem:

- Hát barátom, se úrnak ne szólítson engem, se más címmel ne tiszteljen engem, mert egy esztendőn keresztül velem semmi változás nem esett. Egyszerűen December vagyok most is, mint tavaly s mint a megelőző években is, véges végig visszafelé, amióta csak vagyok. A felfogásom nem módosult, s megtartottam a régi szokásaimat is. Hideg a természetem, de a becsületből nem engedek, s a szívem forrón dobog a karácsonyi örömben. Szeretek hazazni, s minden lehetőit elkövetek, hogy éjjelenként a csillagok ragyogni tudjanak. A kedvem fénylik néha, s máskor elborulok, de eme váltogató hullámzás mögött mindig egyforma és változatlan vagyok. S az is maradok örökké.

S így van ez rendjén, tessék elhinni. Mert aki igaz ok nélkül megváltoztatja magát, az végül a napokkal és az éjszakával, az órával és a perccel együtt fog változni. Így jön aztán a rend helyébe a rendetlenség, amikor senki sem tudja, hogy valójában hol van az ő helye, és mi legyen a dolga.

- Némi igazság van a dologban - jegyeztem meg.

- Némi?! - folytatta December. - Merőben igaz, mert hiszen az értelem mellett erre tanít a tapasztalat is, amiből szereztem már éppen eleget. És a példa, kedves barátom! Az is erre tanít, ama számtalan példa, amelyek közül most csak egyet akarok említeni. Mégpedig azt az egyet, amelyet a mi családunk mutat. Ugyanis, amint tetszik tudni, mi tizenketten vagyunk testvérek, de valahányan más- más természetűek vagyunk. Ennek folytán mi okosan és megértéssel úgy osztottuk be egymás között a munkát, hogy közülünk mindegyik azt végezhesse, amit a természete szerint ezen a földön legjobban végezni tud. Január öcsémnek, például, marasztalni kell a havat, vagy mindenképpen szerezni a felhőkből, ha nincs. Februárnak meg kell törnie a jeget, és reményt sejtetni a világgal. Aztán Március felébreszti a földet, és

rábeszéli a napot, hogy a reménység ígéretet fényes diadalra vigye. Április megküzd a mulandósággal, mint egy szeles és vad kölyök. Május már a győzelmet hirdeti, és annak tiszta mámorában a szíveket szerelemre összeszerzi. Utána Június harsány kedvében elől jár, amikor a föld minden lényei énekelnek. Július aztán áldásba borítja az országok földjét; Augusztus pedig busásan fizet annak, aki dolgozik. Szeptember iskolába küldi a gyermekeket, a fákat pedig és a növényeket bölcs megnyugvásra tanítja. Október megcsinálja a szüretet, hogy bánatban és örömben egyaránt kéznél legyen a bor. November pedig meggyászolja a bajba jutott világot, melyet én már csak mesével tudok hitben megtartani, de én megtartom őt a hitben, egészen addig a napig, amíg eljön a Messiás a földre.

Meghatottan néztem Decemberre.

- Nagy szerencsének mondható - szóltam megnyugvással - , hogy legalább az Esztendő fiai így gondolkoznak.

- Szerencse bizony - hagyta helyben December. - Talán az emberiség legnagyobb szerencséje. De a sors őrizze is meg az embereket attól, hogy az

Esztendő fiai között is felboruljon a rend, és kitörjön a testvéri háborúság! Az ég óvja meg a világot attól, hogy például Január öcsém, irigységből és hatalomvágyból, Július helyére törjön. Mert ez az egyetlen törvénszegés is pusztává tenné a földet!

Eme rettentő villantásra úgy megborzadtam, hogy így kiáltottam fel:

- Még a gondolat is borzasztó, December úr!

- Úr?!

- Ó, bocsánat! - mondtam.

Bölcsen és nagy jószággal meg is bocsátotta bántó elszólásomat December, mert mosolyogva folytatta:

- De hát arról szó sincs, hogy Január, vagy bármelyik másik öcsém változtatna a természetén. Mi nem kelünk fel a természeti törvények ellen. Június nem akar jéggel uralkodni, s nekem sem jut oly hiú gondolat eszembe, hogy kivirágoztassam a fákat. Egyedül arra törekszem, hogy legyen tisztességes hideg. A lehetőség szerint befödöm hóval a vetéseket és a vizeket jéggel. Pilinkéztetem a hópelyheket, hogy a szemek s főleg a gyermekek gyönyör-

ködjének bennök. Mert bizony én is sokat gyönyörködöm a gyermekekben, miközben ott is csúszkálni vágyakoznak, ahol nem lehet, s miközben játszanak az én csillogó havammal, és bolondos jókedvvel keringenek a jégen. Ha csak tudom, a férfiaknak is megízesítem a munkájukat, mit a jó meleg szobákban és a hivatalokban végeznek. A lányoknak mulatságot szerzek, a fiuk tudományát pedig gyarapítom. A kedves öregeknek meggyújtom a tüzet, hogy annak a melegénél a hosszú életben reménykedjenek, és a lángjánál az elmúlt szép időkre emlékezzenek. A szép asszonyokra felsegítem a puha bundát, és megcsípem a fülük cimpáját.

- Meg- e? - kérdeztem mosolyogva.

Erre csak bölcsen kacsintott December, s változás nélkül folytatta:

- Szóval hát mindenkinek kiosztom a hideg igazságait, és különösen megdidergetem azt, aki békétlen dologban járja az utakat. A városokban felvirágoztatom a színházakat, s a falvakban is az éneket és a táncot, adván azonban elegendő pihenést is a föld munkásainak. A fákat fehérbe gyöngyözöm, a madaraknak búvóhelyeket ajánlok, a medve álmait mézzel békenem, és a

nyári bűnök miatt éheztetem a farkasokat. Néha ropogósra készítem a havat, s máskor megpuhítom, hogy ne unja magát. S amit legjobban szeretek, mesét mondok az embereknek, de azok között is legfőképpen a gyermekeknek és a szegényeknek.

Hát bizony, gondoltam magamban, ezek szerint van dolga elég ennek a szegény öreg Decembernek! Pedig a disznóölést még nem is mondta; sem az ártatlan csemetefenyőkről nem emlékezett meg, akiket levágnak karácsony előtt. De hát nem akartam ezekről szólni, hogy a gondjait ne szaporítsam még én is. Inkább a mese dolgában tettem fel egy kérdést, szólván:

- Meghat engemet, hogy leginkább mesét mondani szeret.
- Hát igen - tűnődött el December. - Legjobban szeretek mesét mondani, mert abban az igazság mindig él.

Valahogy úgy mondta ezt, mintha már ő is belenyugodott volna abba, hogy az igazság valóban csak a mesében élhet. Szép dolog ugyan a bölcsesség, gondoltam magamban, de azért annak is határt kell szabni! S ez már, ez a hiedelem a határon túl van! Mert nem lehetséges, hogy az igazság hontalan le-

gyen, s csak egyedül a mesében találjon menedéket!

- Csak a mesében lenne igazság?! - kérdeztem.

- Ott biztosan - felelte December.

- Hát akkor - folytattam békétlenül - mi csak haszontalankodunk, amikor küszködünk az igazságért?! Nem volna- e akkor jobb, ha mi magunk is mesébe bújnánk, ahol legalább együtt lehetnénk az óhajtott igazsággal?!

Erre jószágon nézett reám December, és azt mondta nekem:

- Kedves barátom, vannak emberek, akiknek olyan az élete, mint a mese. Kevesen vannak ugyan ilyenek, de az örök igazság ezek miatt könnyörületes az emberi nemhez.

S ahogy ezt kimondta, mindjárt készülődni is kezdett.

- Hát most elmegyek - mondta - , mert sok a dolgom. Havazni kell, s a szent Borbála ágyúját szorgosan megpucolni; aztán elkészíteni az utat a Mikulás barátom számára, és részt venni a Szűz örömében, a fogantatás boldog napján. S így tovább, napról napra, egyik gondról a másikra.

- Mindenki hálás lesz! - mondtam tiszta szívvel.

Erre December elnevette magát, majd szomorú mosollyal legyintett, mondván:

- Különösen Szilveszter!

Nagyon látszott az arcán és hát a hangjából is érezni lehetett, hogy bizony nincs valami jó véleménnyel Szilveszter felől.

- Nem hinném - mondtam neki - , hogy Decemberségedet Szilveszter ne szeretné.

- Szeret, de eltemet! - felelte December.

Egyebet én sem tudtam erre mondani, csak azt, hogy hát ilyen az élet. S nem tudott December sem ennek ellene mondani semmit, hanem csak bölcsen bólogatott. Aztán elment az Esztendő öreg fia, hogy szorgosan téli munkához lásson.

Mindenekelőtt rengeteg hópelyhet kellett csinálnia, mert November a készletből már elég sokat elfogyasztott.

Tóth Árpád: Karácsonyi emlék

Itt volt, elment a szép karácsony,
S amíg itt volt, jó kosztot éltünk,
Cukron, fügén, mákos kalácson.

Hozott diót, mogyorót, smukkot,
Új százkoronás is volt nála,
De erről alig szólt egy kukkot.

Hogy a pénzügy is derűt öltjön,
Adott az osztrák - magyar banknak
Húsz koronát - aranyban! - kölcsön.

És hozott új választó- listát.
Mely szerint csak Lukács szavazhat,
S megválaszthatja Tisza Pistát.

A VERSLISTA KARÁCSONYI AJÁNDÉKA

A Béke is, e bús egyénke,
Jött volna vele, ám egy hídon
A strázsa belelőtt szegénybe.

Örült Prohászka is Prizrendbe,
Az udvarias szerb kormánytól
Egy sérvkötőt kapott prezentbe.

Szóval a karácsony sok kincsét
Megkaptuk és ami a legfőbb,
Meggszűnt a fűtőanyag- inség.

Ez üdvöt zengem el ma számmal:
Egész télen fűthetünk majd
Egy- egy dús - karácsonyi számmal!

Fekete István: Karácsony éjjel

A konyhából behallatszott a tűz pattogása, de aztán betették az ajtót s a kocszában csend lett. A bádog lámpaernyő karimája némán hajlongott a repedezett gerendán és amint a láng megbillent, mintha valaki sóhajtott volna.

Az ablakok arcán csendesen szivárgott a cseppé hűlt pára, az ajtókilincs ferdén állt, mintha valaki be akarna jönni s a székek úgy álltak az asztalok mellett, mintha fáradt karjukkal szívesen az asztalra könyököltek volna.

Ekkor megpendült egy húr a kemence mellett. Az öreg Tallér rátette kezét a cimbalomra, mert véletlenül ütötte meg a húrt, de a lágy zendülés már szétszállt a szobában, megsimogatta a falakat, lengett a levegőben, aztán visszahullt a cimbalomra, mint fészekre a madár.

Zimányi felemelte fejét. A homályban nem látta az öreg cigányt, de érezte, hogy nézi. Töltött magának.

- Van poharad, Tallér? Hát akkor tartsd ide.

Ittak. A lámpa hunyorgott s a cigány visszaült a sötétbe.

- Hajajaj!

- Mért sóhajtozol, Tallér?

- Csak úgy sóhajtozok, instállom. Minek örüljek? Elmúlik minden.

- Elmúlik, Tallér. De ezt úgyis tudjuk. Muzsikálj!

- Ma?

- Ma. Csak úgy magunknak.

A kocsmáros benézett az ajtón, megtöltötte az üveget, aztán kiment. A cimbalom halkán beszélgetni kezdett. Akadozva, mintha emlékeiben keresgetne. Néha felkiáltott, néha megjajdult, aztán csak dúdolgatott, mint a pusztán kaszáló szél. Zimányi elnézett valahová, fehér haja puhán simult halántékához és arra gondolt, mi lesz, ha egyszer elhallgat a cimbalom, elalszik a lámpa és elalszik minden...

Úgy érezte, jó lesz. Megbékélve bólintott. Hát alszunk, no. Az öreg cigány aszott, fekete kezét a cimbalomra tette, s az ajtóra nézett.

- Jár kint valaki?

A kilincs bólintott, az ajtó óvatosan kinyílt. Egy ember jött be, aztán egy asszony. Vállukon hó.

- Jó estét.

- Jó estét - bólintott Zimányi- esik?

- Esik.

- Hová?

- Palánkra. Oda várnak bennünket, karácsonyra.

Persze, karácsony van. Régi karácsonyok villantak fel Zimányi emlékei között, de aztán hamar elhamvadtak, elfáradtak...

A kocsmáros odaállt a vándorok elé.

- Mi kellene?

- Csak pihennénk, ha szabad.

Az asszony fáradtan felnézett.

- Kenyeret kérnénk. Pénzért.

Zimányi megfogta a kocsmáros kabátját.

- Adjon szalonnát is... karácsony van.

Gondolkodó csend lett. A vándorok előtt egy kis vörös mókus ült az asztalon és a kenyérhéjat eszegette. Okos, fekete szemével körülnézett.

- Szelíd?

- Mint a gyerek. Csak megszorítani nem szabad, mert akkor harap.

Zimányi felkelt, nehézkesen odament az asztalhoz és megsimogatta a mókust. A kis állat megszagolta Zimányi kezét, aztán végigfutott a karján és bekukkantott a zsebébe.

- Az én zsebemet ki szokta forgatni - mondta a vándor - múltkor meg rágta a pipámat, azt nem szeretem... meg hát üres is...

- Nem adja el?

- El nem adom, csak úgy odaadom. Jobb dolga lesz...

Zimányi pénzt tett az asztalra.

- Egyedül vagyok... eljátszogatok vele... ez lesz az én karácsonyom...

Diót hozatott a kocsmárossal s a mókus észre sem vette, amikor gazdái elköszöntek. Zimányi kucsmáját a mókus mellé tette, hátha elálmosodik.

- Hozass még egy üveggel, Tallér, diót is.

A mókus megszagolta a bort s a diót a kucsmába hordta.

A cimbalom halkán zengett. Künn hullott a hó, nyári kórószálak álltak az utak mellett, valahol messze csengett egy szánkó, varjak aludtak a jegegyéken, a hidak alatt susogott a víz, mintha mesét mondana az öreg hídlábnak.

Zimányi hazaindult. Zsebre rakta a diót és a mókust is.

- Ehetsz útközben is, ha akarsz.

Lassan lépegetett hazafelé. Az út, mint a bársony. Botja nem koppant, arcára hópehely esett. A falu végén kis erdő s az erdőn túl Zimányi háza. Jó lenne, ha várakozó lámpás intene belőle, de nincs már senkije.

Nem nagy a hó, mégis nehéz a járás, az erdő fáai között álmos köd ül. Megállt, botjával a hóra ütött.

- Milyen puha, akár a párna. Hideg sincs.

Azzal leültek az árok mellett. Megcsörrentek a diók, a mókus kiugrott a zsebből és felszaladt az öregember vállára.

- Ne csiklandozz, te, csak egy kicsit pihenek.

A mókus leugrott a földre. A hónap szabadság szaga volt. Az erdei csend susogni kezdett s az ágak ugrásra ingerelték. Az árokparton bodzafa állt és ijedten ébredt fel, amikor a mókus végigszaladt rajta.

- Mit akarsz?

- Szállást keresek. Az ember elaludt és én elszöktem... nem tudod hol találnék szállást?

- Eredj a Bükkhöz.

A mókus átlendült az öreg bükk alsó ágára.

- Azt mondta a Bodza, hogy te adsz nekem szállást.

- Nem adok. Nincs, de ha lenne se adnék.

- Majd ad más.

De nem adott a Kőris se, a Cser se. A Vadcserezsnye csak a fejét ingatta, a Nyír pedig még fiatal vesszőit is megsuhogtatta. Csak az öreg Tölgy mondta meg kereken.

- Nem szabad! Ne kérdezd, miért, nem szabad. Különben magam sem tu-

dom mért, menj, ahonnan jöttél.

Zimányi ekkor már mélyen aludt az árokparton. Azt álmodta, hogy egy hideg kéz nyúl a kabátja alá, de nem a pénztárcáját, a szívét keresi.

Arca sárga lett, feje előrebukott a kínban, hogy megmozduljon, de nem tudott.

A kis mókus ekkor ért oda. Felugrott az öregember vállára és lerázta magáról a havat, az öreg nyakába.

Erre már felébredt Zimányi. Mélyet lélegzett, aztán tántorogva felállt. De mi ez a hideg a nyakánál? Odanyúlt és eszébe jutott a mókus.

- Hát te ébresztettél fel, te? Bizony jó, hogy felébresztettél...

Megkereste botját és lassan lépegetve elindult hazafelé. Zsebében megzörrentek a diók s amikor otthon meggyújtotta a lámpát, körülvették a régi bútorok.

A mókus az ágy karfájára ugrott, leült elgondolkodva, mert ő sem tudta, hogy mért nem kapott szállást a fáktól. Nem tudta, hogy Zimányinak szíve és zsebe mindig nyitva volt szegénynek, vándornak, mindenkinek s az

ilyen embernek nem lehet elhagyatottan, árokparton meghalni.
Nézte egymást ember és mókus. A kályhában halkán dúdolt a szél, a fel-
hőket elkergette, aztán nagy csend és nagy békesség lett kint és bent.
Aludt az öregember és aludt a kis mókus karácsony éjszakáján.

Bródy János idézet karácsonyra...

A szeretetnél nincs nagyobb erő,
Ez minden évben egyszer érthető.
Ha ez az igazság,
Legyen hát világosság!
Mért nem, ó, miért nem -
én csak azt nem értem, -
Mért nincs minden áldott nap karácsony?

Juhász Gyula: Karácsonyi ének

Szelíd, szép betlehemi gyermek:

Az angyalok nem énekelnek

S üvöltenek vad emberek.

Boldog, víg betlehemi jászol:

Sok börtön és kórház világol

És anyyi viskó bús, sötét.

Jó pásztorok és bölcs királyok:

Sok farkas és holló kóvályog

S nem látjuk azt a csillagot!

Békés, derűs karácsony éjjel:

A nagy sötét mikor száll széjjel

S mikor lesz béke és derű?

Zelk Zoltán: Mikulás bácsi csizmája

A hófehér, szikrázó országúton, ami az eget összeköti a földdel, s ami fölött úgy szálldosnak a csillagok, mint a falevelek, egy nagyon öreg, jó-ságos bácsi haladt lefelé. Az út szélén álldogáló, hólepte fák összesúgtak mögötte:

- Viszi már a jó öreg Mikulás a sok ajándékot!

Mert bizony ő volt az, a jó gyerekek öreg barátja, aki akkorákat lépdél csizmáiban, hogy egyetlen éjszaka bejárja a világ összes városait és falvait. S akinek puttonyából sohasem fogy ki az édesség, jut abból minden jó gyerek cipőjébe.

Most is alig lépett hármat- négyet, már lent volt a földön, és körülnézett, hogy melyik ablakban talál gyerekcipőt. Ahogy nézdegélt, észrevette, hogy valaki alszik az utcai padon. Odament hát hozzá, hogy megnézzze, ki lehet az a szegény, aki ilyen hideg téli éjszakán az utcán húzza meg magát. Egészen föléje hajolt, és bizony majdnem elsírta magát a jó-ságos

öreg. Megismerte az alvót. Sok- sok évvel ezelőtt cukrot és csokoládét vitt neki, s másnap még az égbe is fölhallatszott, ahogy nevetett örömben. De ez már régen volt, azóta felnőtt ember lett barátjából, s íme, most itt fekszik a hideg, decemberi éjszakában.

Nem sokáig gondolkodott Mikulás bácsi, levette puttonyát, és megtöltötte az alvó zsebeit csokoládéval és mogyoróval. Aztán piros köpenyét is ráterítette, hogy ne fázzon, s mikor észrevette, hogy milyen rosszak a cipői, levette mérföldjáró csizmáit, és ráhúzta a szegény ember lábára. Aztán szomorúan és mezítláb ment tovább, hogy elvigye ajándékait a gyerekeknek.

S míg a jó öreg Mikulás vándorolt a messzi városokban, az alvó ember álmodni kezdett a piros köpeny alatt. Azt álmodta, hogy ismét gyermek lett, puha paplan alatt alszik, s cipői cukorral telerakva ott állnak az ablakban. S míg álmodott, az útszéli, kopár fák fölėje hajoltak, és megvédték a széltől, a csillagok pedig egészen fölėje szálltak, és simogatva melegítették az arcát.

- Álmodj, csak álmodj! - susogták a fák, zizegték a csillagok.

S ő álmodott. Álmában elmúlt az éjszaka, szép, világos reggel lett, s anynyi cukor és csokoládé került elő a cipőből, hogy az asztalt is telerakhatta volna vele. Milyen boldog volt álmában, istenem, milyen boldog! A fák és a csillagok mondogatták is egymásnak:

- Csak föl ne ébredjen, míg ki nem tavaszodik...

De véget ért az álom, és véget ért az éjszaka, s a szegény ember csodálkozva látta magán a köpenyt és a csizmát. S mikor zsebébe nyúlt, azt hitte, a tündérek játszanak vele, azok töltötték meg ennyi jóval a zsebeit. Hát még mekkora lett csodálkozása, mikor a cukor és a mogyoró mind pénzzé változott zsebeiben. Csengő aranypénz lett valamennyiből, s most már vehetett házat, ruhát magának, s olyan lett az egész élete, mint egy álom. Úgy nevetett megint, mint gyerekkorában. Mikulás bácsi boldogan hallgatta a nevetést. S a tündérek a jó öreget, miért jött vissza mezítláb a földről. Mikulás bácsi nem felelt, csak szelíden belemosolygott hófehér szakállába.

József Attila: Karácsony

Legalább húsz fok hideg van,
Szelek és emberek énekelnek,
A lombok meghaltak, de született egy ember,
Meleg magvető hitünkről
Komolyan gondolkodnak a földek,
Az uccák biztos szerelemmel
Siető szíveket vezetnek,
Csak a szomorú szeretet latolgatja,
Hogy jó most, ahol nem vágta ablakot,
Fa nélkül is befűl az emberektől;
De hová teszik majd a muskátlikat?
Fölöttünk csengőn, tisztán énekel az ég
S az újszülött rügyező ágakkal
Lángot rak a fázó homlokok mögé.

Fotó: Vehofsics Erzsébet

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
